

Předběžné otázky

- 1) Existuje podmíněnost technickou funkcí vylučující ochranu ve smyslu čl. 8 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 6/2002 ze dne 12. prosince 2001 o (průmyslových) vzorech Společenství ⁽¹⁾ i tehdy, pokud koncepční účinek nemá žádný význam pro vzhled výrobku, nýbrž jediným, vzhled určujícím faktorem je (technická) funkčnost?
- 2) V případě, že Soudní dvůr zodpoví otázku 1) kladně:

Z jakého hlediska je nutno posoudit, zda jednotlivé znaky vzhledu výrobku byly vybrány výlučně z úvah o funkčnosti? Je rozhodný „objektivní pozorovatel“ a pokud ano, jak je třeba ho definovat?

⁽¹⁾ Úř. věst. L 3, s. 1.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Bundesarbeitsgericht (Německo) dne 27. července 2016 – Vera Egenberger v. Evangelisches Werk für Diakonie und Entwicklung e.V.

(Věc C-414/16)

(2016/C 419/36)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Bundesarbeitsgericht (Německo)

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Vera Egenberger

Žalovaný: Evangelisches Werk für Diakonie und Entwicklung e.V.

Předběžné otázky

- 1) Má se čl. 4 odst. 2 směrnice 2000/78/ES ⁽¹⁾ vykládat tak, že zaměstnavatel, jako je žalovaný v předloženém případě, – příp. církev za něj – může sám závazně stanovit, zda určité náboženské vyznání uchazeče o pracovní místo představuje dle povahy dotyčné pracovní činnosti nebo podmínek jejího výkonu podstatný, legitimní a odůvodněný profesní požadavek se zřetelem k etice organizace?
- 2) V případě záporné odpovědi na první otázku:

Musí ustanovení vnitrostátního práva – jako zde § 9 odst. 1 první alternativa zákona o rovném zacházení (Allgemeines Gleichbehandlungsgesetz, dále jen AGG) –, dle kterého je rozdílné zacházení z důvodu vyznání při zaměstnávání prostřednictvím církevních společenství a jím podřízených institucí přípustné i tehdy, když určité vyznání představuje odůvodněný profesní požadavek s ohledem na právo církevního společenství na sebeurčení při dodržení nezávislosti církví, ve sporu jako je tento zůstat nepoužité?

3) Dále v případě záporné odpovědi na první otázku:

Jaké požadavky mají být kladeny na povahu pracovní činnosti nebo podmínky jejího výkonu podle čl. 4 odst. 2 směrnice 2000/78/ES jako podstatný, legitimní a odůvodněný profesní požadavek se zřetelem k etice organizace?

⁽¹⁾ Směrnice Rady 2000/78/ES ze dne 27. listopadu 2000, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání (Úř. věst. L 303, 2.12.2000, s. 16; Zvl. vyd. 05/04, s. 79).

**Kasační opravný prostředek podaný dne 28. července 2016 mobile.de GmbH, dříve mobile.
international GmbH proti rozsudku Tribunálu (osmého senátu) vydanému dne 12. května 2016 ve
spojených věcech T-322/14 a T-325/14, mobile.international v. EUIPO – Rezon**

(Věc C-418/16 P)

(2016/C 419/37)

Jednací jazyk: němčina

Účastníci řízení

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek: mobile.de GmbH, dříve mobile.international GmbH (zástupce: T. Lührig, advokát)

Další účastníci řízení: Úřad Evropské unie pro duševní vlastnictví, Rezon OOD

Návrhová žádání

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zrušil rozsudek Tribunálu (osmého senátu) vydaný dne 12. května 2016 ve spojených věcech T-322/14 a T-325/14 a
- uložil Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví náhradu nákladů řízení

Důvody kasačního opravného prostředku a hlavní argumenty

Napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 57 odst. 2 nařízení o ochranné známce⁽¹⁾ ve spojení s pravidlem 22 odst. 2 a pravidlem 40 odst. 6 prováděcího nařízení⁽²⁾, neboť v rozporu se všeobecně uznávanými výkladovými zásadami právní nauky vykládá pojem „důkaz o užívání“ stanovený v čl. 57 odst. 2 nařízení o ochranné známce odlišně, než jak je stanoveno v pravidlu 22 odst. 2 a pravidlu 40 odst. 6 prováděcího nařízení. Rozdílný výklad téhož pojmu uvedeného v nařízení o ochranné známce a v prováděcím nařízení není slučitelný se zásadou právní jistoty a jasnosti. Dále Tribunál nezohledňuje to, že pravidlo 40 odst. 2 a pravidlo 22 odst. 2 prováděcího nařízení vylučují v řízení o prohlášení neplatnosti opožděné předložení důkazů a že EUIPO nemá žádný prostor pro uvážení. Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek má za to, že ustanovení čl. 57 odst. 1 nařízení o ochranné známce by bylo použitelné pouze tehdy, pokud by je EUIPO již uplatnilo, čímž z něj nemůže vycházet rozhodnutí odvolacího senátu ani Tribunálu.

Napadené rozhodnutí je rovněž v rozporu s čl. 76 odst. 2 nařízení o ochranné známce, neboť se tribunál dopustil nesprávného právního posouzení použitelnosti čl. 76 odst. 2 nařízení o ochranné známce, i když uplatnění pravidla 40 odst. 6 a pravidla 22 odst. 2 prováděcího nařízení v řízení o prohlášení neplatnosti brání systematický výklad pravidla 50 odst. 1 třetí pododstavec prováděcího nařízení.

Kromě toho nejsou splněny ani podmínky stanovené v čl. 76 odst. 2 nařízení o ochranné známce, neboť vedlejší účastnice řízení neuvedla v rámci celého řízení žádný oprávněný důvod pro opožděné předložení výpočtů, které měla k dispozici od samého počátku. Tribunál tím rovněž nesprávně uplatnil čl. 76 odst. 2 nařízení o ochranné známce, neboť fáze řízení a okolnosti přímo vylučují zohlednění opožděné předložené důkazů. Tribunál navíc zkreslil skutečnosti tím, že nesprávně vymezil skutkový stav, čímž v případě výpočtů předložených před odvolacím senátem nešlo o „doplňující“ nebo „znázorňující“ důkazy.

Tribunál nezkoumal fonetické ani pojmové rozdíly od skutečně používaných označení a v zásadě se nezaměřil na celkový dojem, ale na jednotlivé části, čímž nesprávně uplatnil čl. 15 odst. 1 písm. a) nařízení o ochranné známce.